

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/99/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011582
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2114011582.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Daniely Šramelovej, v trestnej veci odsúdeného V. X., v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu v Trnave zo dňa 17.03.2015 sp. zn. 30Nt/92/2014, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22.09.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného V. X., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného V. X. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/172/2007 zamietol, nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil hlavne tou skutočnosťou, že podmienky na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu v Trnave sp. zn. 1T/172/2007 v zmysle § 394 Trestného poriadku neboli splnené, nakoľko aj napriek existencii skutočnosti súdu skôr neznáme (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012 sp. zn. PL. ÚS 106/2011), táto skutočnosť nemôže odôvodniť iné rozhodnutie (o vine, treste...), keďže v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 1T/172/2007 asperačná zásada v zmysle § 41 odsek 2 Trestného zákona bola v podstate znegovaná použitím zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona. Pôvodne uložený trest teda podľa názoru okresného súdu nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu a tiež nie je v zrejmom nepomere s účelom trestu. V konkrétnom prípade sa teda jedná o zákonne uložený a primeraný trest odňatia slobody v zmysle zásad pre ukladanie úhrnného trestu.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorého sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a povolenie obnovy konania pričom má za to, že uložený trest je v rozpore so zákonom ako i s Nálezom Ústavného súdu SR. Bol odsúdený za skutok podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona, pričom za takýto trestný čin sa v zmysle zákona páchatel' potrestá odňatím slobody na 7 až 15 rokov. Súd prihladne na jednu poľahčujúcu preto v zmysle § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona bola trestná sadzba upravená na 7 až 10 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v tomto prípade ukladal trest

v zmysle § 41 odsek 2 a § 42 odsek 1 Trestného zákona sa trestná sadzba v konečnom dôsledku upravila na 7 až 15 rokov v zmysle asperačnej zásady, ktorá po Náleze ústavného súdu stratila účinnosť a preto bol súd povinný ukladať trest odňatia slobody nad 11 rokov. Pri ukladaní trestu v tomto prípade súd ale zároveň aplikoval ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona použil teda mimoriadne zníženie trestu a preto uložil trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov. Z týchto skutočností vyplýva teda, že v danej situácii

bez použitia asperačnej zásady za použitia § 39 odsek 1 Trestného zákona mu mal byť uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby teda trest nižší ako 7 rokov.

Krajský súd na základe podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré týmto predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Z hľadiska rozhodovania o návrhu na povolenie obnovy konania je dôležité vziať do úvahy mimo iného i stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho SR č. Tpj. 44/2013, podľa ktorého:

„I. Ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a- ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku a tým len jednou z podmienok obnovy konania, ale ak bol z tohto dôvodu podaný návrh na obnovu konania, je dôvodom obnovy konania „ex lege“, t.j. na základe § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

II. Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

III. Ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 odsek 1 alebo odsek 2 písm. a/ až c/ alebo písm. e/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b odsek 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012, 21. decembra 2012, sa nepoužije.“

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že odsúdenému V. X. bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 28.01.2010, sp. zn. 1T/172/2007, právoplatným dňa 13.02.2010, podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 42 odsek 1, § 41 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písm. I/, § 38 odsek 3 Trestného zákona, § 39 odsek 1 Trestného zákona uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov, so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona za uvedený trestný čin možno uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 7 rokov do 15 rokov. Súd v pôvodnom konaní prihliadol na jednu poľahčujúcu okolnosť pričom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť, preto v zmysle § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona bola v zmysle tohto ustanovenia trestná sadzba upravená na 7 rokov až 10 rokov. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v tomto prípade ale ukladal trest úhrnný a súhrnný v zmysle § 42 odsek 1 a § 41 odsek 2 Trestného

zákona sa trestná sadzba v konečnom dôsledku upravila na 7 rokov až 15 rokov. V zmysle ustanovenia asperačnej zásady, ktorá po náleze ÚS SR stratila účinnosť, bol súd povinný ukladať trest odňatia slobody nad 11 rokov teda nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Pri ukladaní trestu v tomto prípade súd ale zároveň aplikoval ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona a použil teda ustanovenie upravujúce mimoriadne zníženie trestu, a preto uložil odsúdenému v pôvodnom konaní trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov. V predmetnej veci teda došlo k právnej situácii, ktorú predpokladá bod III. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho SR č. Tpj. 44/2013 tak, ako je vyššie citované. Z uvedeného dôvodu preto nebolo možné pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o povolenie obnovy konania mechanicky aplikovať § 41b odsek 1 zák. č. 38/1993 Z. z., naopak bolo potrebné uplatniť z neho výnimku, na ktorú sa poukazuje v časti III. vyššie uvedeného stanoviska trestnoprávneho kolégia.

Takýto postup okresného súdu považoval i krajský súd za plne legitímny a v súlade so zákonom. Rovnako za správne považoval krajský súd aj úvahy okresného súdu, že v danom prípade podmienky na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/172/2007 v zmysle § 394 Trestného poriadku neboli splnené a to i napriek existencii skutočností súdu skôr neznámej (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012 sp. zn. PL ÚS 106/2011), nakoľko pôvodne uložený trest odňatia slobody nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu a tiež nie je v zrejmom nepomere k účelu trestu. Jedná sa o zákonne uložený a primeraný trest odňatia slobody zohľadňujúci aj ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona.

Nakoľko krajský súd v predmetnej veci nezistil žiadne pochybenia ani porušenia zákona, sťažnosť odsúdeného V. X. ako nedôvodnú v zmysle § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.